

Александра Батинић

VIENTENAS

КРИВОТВОРЕН ЗАПИС СА ОБЕЛИСКА У РИМУ

Исто је: учити да си несрећан и бити балегар
када у зору развијеш барјак чаршава и запалиш
не сетиш се – револуција се константно дешава
Земљи док ротираш чик међу прстима.
То што си жив само је изговор што постојиш.
Ако мењаш чарапе а не опереш ноге знај
да је исто као да си већ вертикалан са блатом.
Ниједан аутобус неће те одвести на посао
јер то није твој посао. Свака водка загрејаће
ти образе. Онај што те воли на прагу погледа
поседеће мало и отићи. Прочиташ ли таблоид или
Сингера исто је као додир браве врховима прстију
на путу за продавницу. Ако не нађеш хлеб исто је
као да ниси нашао себе. И мада се он лако меси
мада постоји безбројно много његових варијанти
ти ћеш отићи кући гладан. Али, утеш се –
није исто да ли си садржај балегарове лопте или он сам.
Утешеш ли се, пак, исто ћеш бити несрећан.
Јер нема разлике ни у једном свету
за оне који је свом постојању не допусте
дајући му само воду и ваздух.

ЛЕУКИПОВ ПОРАЗ

Њо Херогошју

Није ме сустигла оловна киша стрела
из уста покорних једу и охолости
ни бичеви погледа што месо кидају
окрзнуо ме није камен ни грумен
у беспштедној игри зараћених страна
и ватра није пекла моје образе
ни руке кад су тражиле помоћ и хлеб
у моје ухо вода је улазила само
по обостраном летњем договору
и кости моје одолеле су искривљењу
мада су годинама неуморно држале
кожу и пажњу под светлом пера и свеће.
И опет, вид ми није озледила свећа
сачувала ми је светлост у нестајању светла.
Ђутање није извршило притисак
на говор о годинама сакупљаног бола,
ни на урлик при сећању на постање.
Дотакло ме није то што је отац плакао
кад му је родитељ преминуо
и неће ме дотаћи моје сузе кад и он
пође тамо, ни кад ја стигнем у одаје њима.
Напокон, није ме сломио дан
свуда ме је за собом водио
ни смеће бачено на том путу
као да га само небо шаље
ни разни мртви створови
осакаћени поред друмова
ни дете што штапом
чара по утроби пса.
Ни моје кљасте мисли
о свему томе нису
обавиле моје срце.

Покорио ме је једино
изненадан одбитак истине
о дечју најдражу успомену
и том поразу не могу наћи
ваљан разлог.

СТЕРИЈА IN ANIMA VITA

Наше је ништа развезало језик дивљији творцу,
отргнут од смрти, над главама увек светли пламен
очи су затворене за његову срж и уста заувек нема
за сјај ван језика. Чак и да поново проходамо,
невични новој сенци, гласови ће нас стари пратити,
ко листови што се унедоглед окрећу под прстима
незаинтересованог читаоца. Враћаће нам се ветром
још неподлеглом лажним вестима, коњи сапети
у кошмар природе што их тера даље што је човек
ближи да савлада значење грома и сабије га у сијалицу,
и бићемо једнаки под галопом отирући блато
с лица. Без светла, пола мога целог остаје у слову,
а цело постаје тврђе од земље и глувље од анђела.
Мене више не занима ништа, пршћем у јасену
за једну кап буре с прекокеанског пута у заборав,
једини облик за моју реч крошњом од краја спасену,
тело без тела што остаје води на мој самозабрав,
и књигу живота на жртву роду принесену.
Дивље ме језик проноси даље што убрзава курсор
на компасу крај слова у ниски. Ништавилу блиски,
пламеном доминира карактер рушилачки, чак да нисам
само слика и слово, не бих поново ушао у наше ништа
ни прочитао законе тела склоног пропадању у говору.
Мене више не занима ништа, чезнем у спису
за једним оком у пламеном блеску светлости
што је сишла у поглед да буде откровење летопису,
позорје с ума сишавшег сличном звуку милости
анђеоског гласа ван језика у олуји. Дах у безобрису.

ДЕМОКРИТ О СРЕЋИ

(негде пред смрт)

Нећеш је наћи у плоду зреле крушке,
у лету сувог листа на друму нећеш је наћи
у утроби петла, у топлој супи, ни у крви
што хвата сјајну покорицу нећеш је наћи.
Ни на пијаном столу ни кроз мутна улична светла
ни на хладном чаршаву ни под топлим ћебетом

а тек не на ТВ програму, чак ни у међусну,
ни на сувом језику, ни у болним зеницама,
ни у испрекиданом пулсу, нећеш је наћи.
И кад отвориш очи, нећеш је наћи, у теби
је толико дрангулија, лимених добоша,
наде и вере и свакојаке представе божанског,
али ни ту је нема. И нећеш је наћи.
И на посао ћеш поћи озвучен напорним речима
што су се просуле по пијаном столу,
са торбом набијеном мотивационим реченицама,
и кад је отвориш, нећеш је наћи. Са женом ћеш
лећи, голубе ћеш нахранити мрвама, и у тој
трошици што је гледаш као бисер у шкољци
негде на Егејском мору и мислиш о томе,
и дуго и упорно мислиш да видиш море
бродове и купаче. И не весели те нит одмара то,
јер, ни тамо је нема.
Престајеш да је тражиш. Заборавиш
јој лице, укус и нежни додир по образу.
И она долази, баш те ноћи кад више не осећаш
себе у себи, баш тада кад ниси ту, да ти каже
„Збогом”.

ЛУКРЕЦИЈЕВ ДИЈАЛОГ СА СОБОМ

Слушај. Спознаја пуцка
попут коре хлеба и троши се;
класови жита кад задува ветар
бацају своја зрна спашавајући
кратки савитљиви живот и пуцкају
за никад достижном кором хлеба
за смрт се спремајући, за дуго летовање
у пламену, пуцкају за спознајом
тај звук није прича о кумулативности,
није лекција из биологије нити
мит о жртвовању.
Кад би твоје уши имале стрпљења
за тај звук који не нуди ништа осим
себе самог... Знам да треба издржати
трајање нечег што нема другу сврху
осим да буде

Али, кад би твоје шаке имале стрпљења
држао би их ван императива циља у мојим,
и међу прстима бар понеко зрно
као што све на овој земљи држи једно друго
у животу док не нестане, без помпе, мимо
говоранције и инвентара
Наслонио би своје ухо о то тихо пуцкање
и можда волео небо или мене без жеље
да их пред ветром испустиш у земљу.

ХИПАТИЈИН ОДГОВОР РУЉИ

То свакако зависи од погледа на свет:
моје очи, очију од очију, светлост од
светлости звезда у њима налазе огледало,
мапу азимута и триангулацију душе
одвојене од свог доба, припојене у мерљиво
време, прецизно попут блиске смрти.
Да сам желела да верујем у једно
које се царом зове и прописује правила
безвременог цурења бића у објекат
греха и задовољења налета плодности,
да сам желела да ме самере преваром
змије и меандрима месечне крви, бројем пи
деце, истрчале из мене на жртву круни,
да сам то стварно осећала у броју импулса
промерених сопством и тригонометријом
углова сазнања, сада бих са вама растрзала
неку другу жену, њушила бих њене речи
и мирисале би ми на плен, на пркос који
одмах треба чељустима растурити на комаде.
То свакако зависи од погледа на свет,
бити широк као галаксија и урачунавати
у таштину сопствене истине друге формуле
које ти урушавају постулате јер су такође
истина, једносушна космосу из кога је све
постало да створи једноставну аритметику:
свако једно има своје звезде, бројеве и време,
и један без један не зна за љубав, и два кроз ништа
разуме праштање, и један, одузевши себи себе,
остаје проста смрт у астралној прашини.

Да сам желела да се одрекнем себе, учинила
бих то и без оног који се господарем назива.
Слободу ћете, пак, као и судбину, стећи једино
дугим гледањем у звезде, светлије но ивица мача
и невиније од очију на крсту.